

Za nekog je vojvodanska ravnica monotona i dosadna. Za druge, taj produženi horizont, daje mogućnost uspostavljenja novih relacija. Za umetnike, koji znaju da gledajući vide, slušajući čuju, dodirujući osećaju, snažnijim intenzitetom od onih koji nisu rođeni sa tim talentima, ona je nepresušna inspiracija, i u fatamorgani jutarnjih izmaglica i dugih večernih zalazaka, imaju privilegiju da otkriju njenu skrivenu stranu. Ako na njoj i od nje žive, veza je još jača, a razotkrivanje potpuno.

Dragana Simić, samouka slikarka iz Kikinde, pripada upravo toj, za zemlju najtešnje vezanu kategoriju stvaralaca. Živeći na zemlji, baveći se poljoprivredom, ona je i vidi i oseća na način koji drugima izmiče.

Dragana Simić od detinjstva slika, ali se slikarstvu ozbiljnije posvetila poslednjih nekoliko godina. Voli stil „starinskog“ slikarstva - klasičnog realizma, a motivi se lako prepoznaju u njenoj svakodnevnicima, nije morala naokolo da ih traži: voće, cveće, grožđe i vino, ali i u vencem ispleten beli luk, crni luk, paprika, hleb i slanina, ono što se nalazi na seljačkoj trpezi, fragmenti iz života seljaka, konji...

- Kod kuće se bavim poljoprivredom. Ja sam domaćica, imam klasično domaćinstvo, zemlju na kojoj sa suprugom gajim uglavnom povrće. Čerka je malo više „povukla“ na tatu, pa je najviše interesuje sport – kaže naša sagovornica i dodaje da nije teško naći vreme i motivaciju za slikanje jer kad se nešto voli onda se za to izdvoji neki prostor. Možda ne svakog dana, ali sa pauzama da nakupi energiju za „ozbiljniji“ rad.

- Kada radiš na zemlji onda si u kontaktu sa prirodom i mozak i duša su ti čisti. Nema nikoga da ti isisava energiju i sve to što ti priroda da, možeš da preneseš na platno - dodaje umetnica, kojoj su suprug i ćerka najveći kritičari, ali i oni koji joj daju snagu, kada „blokira“, pogotovo kada radi neki portret.

Ona ne izlaže svoje slike, smatra da za to nema potrebe jer je internet najveća galerija u koju mogu da zavire svi, bez ograničenja. Zato se sve njene slike mogu naći na www.dragana-simic.webnode.com ili facebook-u. Slikarstvo je za nju još uvek više hobi nego profesija. Smatra da je još uvek u fazi učenja, pa je sasvim za očekivati da zahvaljujući svom ličnom napretku u oblasti slikarstva, prevaziđe ovu fazu realizma u kojoj je „zapela“. Da nešto nauči koristi učešće na kolonijama, iako nije njihov ljubitelj.

Za sebe kaže da je slikar za svoju dušu, a način rada na likovnim kolonijama je za nju naporan, jer slikanje u kontinuitetu od nedelju dana joj ne daje mogućnost da se tako dobro izrazi kao kada je sama i kada može da se opusti.

Kolonija u Etno domaćinstvu Miljević, održana krajem juna 2016., je treća u kojoj učestvuje.

Kakva će znanja poneti iz nje, pokazaće trag na nekim njenim budućim radovima, dok su utisci o domaćinima, ambijentu u Starim Ledincima, druženju sa kolegama slikarima, u izboru selektora, akademskog slikara iz Novog Sada, Branislava Boškovića, fenomenalni.

Teško je nekoga ko je vezan za jedan prostor, isčupati iz prirodnog okruženja i očekivati da bude isti. Umetnik u Dragani Simić je to, kažu uspeo. Ona sama se potrudila da tako i bude.